

Herfst, wakker worden!

Hoera, het is herfst.

Herfstweer is het ook. De wind joelt om het huis, regen klettert af en toe tegen de ramen en de tuin ligt vol natte, bruine bladeren. Maar daar gaat het me niet zozeer om. Een zonnetje, een graad of twintig en een zacht zuidenwindje zou ik ook wel kunnen waarderen. Dat komt trouwens vast nog wel.

Nee, voor mij betekent herfst vooral nieuwe activiteit. De computerlessen waar ik aan meewerk zijn deze week

weer van start gegaan. Het is ontzettend leuk om mensen nieuwe dingen te leren, en zelf steek je er ook regelmatig nog wat van op. Al in m'n middelbare-schooltijd had ik er in september altijd weer zin in. Afgelopen met het gelummel. Wetenschap, hier kom ik! Denk nou overigens niet dat je met een work-o-holic te doen hebt, want het tegendeel is het geval. Ik ben lui. Bezigheden zijn goed, maar ze moeten niet in werken ontaarden. Maar dingen om handen hebben waarover je moet nadenken, dat is voor mij echt het einde.

Laat ik niet afdwalen. Het ging over de herfst, of liever over het einde van de zomer. Want dáár schuilt mijn eigenlijke probleem. Ik hou niet van de zomer.

Drie maanden lang ligt het openbare leven in coma. Het onderwijs, radio en tv, de politiek. De straten van mijn woonplaats zijn uitgestorven, en de enkele bekende die je nog tegenkomt heeft maar één vraag: "Wanneer en waarheen ga jij op vakantie?" Pijnlijke stiltes en meewarige blikken zijn je deel, als je naar waarheid antwoordt dat je dat in het geheel niet van plan bent.

Zeg nou zelf. "Op vakantie gaan", dat betekent een hele hoop gedoe en ellende. Neem nou het zoeken van een bestemming. Zelfs het smoezeligste hotelletje in de smerigste achterbuurt van die bezienswaardige stad ziet er op de foto's paradijselijk uit. Je wéét dat het werkelijke uitzicht uit je kamer waarschijnlijk een verveloos binnenplaatsje vol vuilnisbakken is. Of een riante winkelstraat, waar het leven pas volledig tot bloei komt als jij net in je eerste slaap verzonken bent. Je zou al tevreden zijn met een binnenplaatsje zonder containers of een straat met hooguit één kroeg tegenover je raam. Maar hoe vind je dat in vredesnaam?

Als die hobbels uiteindelijk genomen zijn volgen er nog talloze andere. Middel van vervoer bijvoorbeeld. Hoe ik ook mijn best doe, er begint op Schiphol altijd iets doordringend te piepen als ik door het poortje ga. Oorzaak volstrekt onduidelijk, ook voor die klerkast die me publiekelijk van top tot teen betast. Dat valt dus af, maar wat dan wel?

Dan hebben we nog de vraag wie er voor de plantjes en de post moet zorgen, welke kleren we zullen meenemen, altijd teveel, wie we allemaal een kaart moeten sturen, en ga zo maar door.

Als je "alleenstaand" bent, zoals dat zo mooi heet, komen er nog wat extra's bij. Natuurlijk, je kunt op je dooie eentje reizen, maar bij mij is de lol daar na een halve dag al van af.

Alternatief: een groepsreis. Een loterij met veel nieten. Die ene leuke groep tref je zelden. Meestal is de samenhang niet veel groter dan die onder het supermarktpubliek op zaterdagochtend. Je mag al blij zijn als er tegen het einde van de reis geen onlusten uitbreken.

Om een lang verhaal kort te maken: ik hou dus ook niet van "op vakantie gaan". Met een fietstocht, een lange wandeling of op z'n tijd een interessant museumbezoek ben ik dik tevreden.

Hoe zijn we er eigenlijk toe gekomen om elke zomer collectief te staken? Daarvoor moeten we lang terug, naar De Tijd Dat Alles Nog Goed Was. Als de topdrukke op de boerderij was aangebroken kregen de kinderen vrij van school om daarbij te helpen. Later was dat niet meer nodig, maar de zomerstop bleef en toen de inkomens stegen sloeg de commercie toe. Die heeft ons met succes duidelijk gemaakt dat we alleen goed bezig zijn als we regelmatig alles uit ons handen laten vallen en naar een ver oord afreizen. Alleen zo kan de status van volmaakt geluk bereikt worden.

Ik geloof niet in dat leerstuk. Ik droom weleens van een ideale wereld, waarin we wat minder hard en lang werken en wat meer tijd voor elkaar hebben. Waarin werken niet langer het tegengestelde is van leven. Waarin geluk heel gewoon is, het hele jaar door, zodat "met vakantie gaan" helemaal niet nodig is.

Maar die droom zal nooit werkelijkheid worden. En daarom ben ik blij dat het herfst is, en de samenleving weer ontwaakt uit haar zomerslaap.

Kees Niestadt
25-09-2007